

Nebo byl Tomáš třeba smutný, že propásl příležitost vidět Ježíše. Při rozjímání nad tímto úryvkem jsem si jednou představil Tomáše, který se cítil zdrcený nejen po ukřižování, ale také poté, co nebyl přítomen a spolu s ostatními neviděl zmrtevýchvstalého Pána. Propásl to. Tomáš se možná cítil dotčený a přemýšlel, zda ho Ježíš nepovažoval za nehodného, aby byl také svědkem jeho zjevení.

Kdo ví, zda Tomáše neunavilo poslouchat příběh o jeho slavných pochybnostech. Ale pokud je tradice vůči Tomášovi nelitostná, Ježíš nebyl. Když se týden poté, co Marie Magdalská učedníkům zvěstovala Ježíšovo zmrtevýchvstání, jim zjeví znovu, je Tomáš přítomen. Ježíš však svého přítele nekárá ani neříká: „Jdi mi z očí, satane!“, jak řekl Petrovi v reakci na jeho nechápavost. Ježíš ke shromážděné skupině začíná promlouvat slovy: „Pokořte se!“

Co udělá pak? Vynadá Tomášovi, nebo ho odsoudí? Vyžene ho ze společenství? Ne, dává Tomášovi to, co potřebuje: fyzický důkaz. „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce.“ Pak připomíná ostatním hodnotu víry. Aniž by Tomáš vložil ruku do Ježíšových ran, zvolá: „Pán můj a Bůh můj!“ Je přemožen osobou, kterou má před sebou, možná je i v rozpacích.

Vzkříšený Kristus je laskavý k těm, kdo pochybují, k těm, kdo potřebují smíření, i k těm, kdo jsou tak zmateni, že ho nejsou schopni vidět. To je důležité zejména dnes, kdy se mnozí křesťané vypořádávají s pochybnostmi a zmatkem tím, že vyhrožují a vyhánějí. Podívejme se, jak vzkříšený Kristus reaguje na pochybnosti. Osloví dotyčného jménem. Ukazuje. Vysvětluje. Přijímá. Odpouští. Tímto klidným způsobem jsou lidé zváni k poznání vzkříšeného Krista.

Zmrtevýchvstalý nám ukazuje, že Bůh se s námi setkává tam, kde jsme. Bůh rozumí rozmanitosti způsobů, jakými učedníci žijí svou víru. Evangelia nám tedy nevyprávějí pouze o Bohu, ale také o nás samých. Jste zmateni, nebo dokonce někdy zapíráte Boha, jako zapírá Petr? Potřebujete, aby k vám Bůh promlouval osobním způsobem, jako to potřebuje Marie Magdalská? Jste jako Tomáš, který potřebuje konkrétní důkazy Božího působení ve svém životě? Nebo jste jako milovaný učedník, který je tak sjednocen s Ježíšem, že bez důkazů prostě věří? Ať už ke své víře dospíváme jakkoli, Bůh nám rozumí. Stejně jako zmrtevýchvstalý Pán rozuměl učedníkům.

Podle knihy J. Martina: *Ježíš*

AKTUALITY

PODĚKOVÁNÍ ZA SBÍRKY VE FARNOSTI

Při misijním jarmarku na Květnou neděli se vybralo 10 000 Kč. Všem štědrým dárcům vyjadřuje poděkování organizace *Lékaři bez hranic*, kam byl dar odeslán.

Výtěžek sbírky na Svatou zemi (kasička u „Božího hrobu“), činil 1 473 Kč.

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

V měsíci květnu se koná po každé večerní mši svaté májová pobožnost.

Jste také srdečně zváni na májové pobožnosti každou květnovou sobotu od 17.00 h u kaple Panny Marie Bolestné na Cimbále (Sejkorská kaplička).

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 24. dubna 2025. Uzávěrka následujícího čísla: 8. května 2025. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily
Číslo 9 27. dubna 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 28. 4. – 11. 5. 2025

28. 4. Po – – –
29. 4. Út **Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy**
KA 18.00 za uzdravení Moniky

30. 4. St KA 08.00 na úmysl

1. 5. Čt **Sv. Josefa, Dělníka**
KA 18.00 na úmysl dárce

2. 5. Pá **Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve**
KO 18.00 za úspěšnou maturitu Davida Ouhrabky

od 16.30 v KO svátost smíření

3. 5. So **Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů**
DD 13.30 za farníky
KA 18.00 za rodinu

4. 5. Ne **3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**
KO 08.30 za ++ rodiče Farkašovy
KO 14.00 – 16.00 adorace NSO

5. 5. Po KA 18.00 za + Marii Luksovou, manžela a oboje rodiče

6. 5. Út KA 18.00 za + Cecílii Novotnou a živou rodinu dcery a vnoučat

7. 5. St KA 08.00 za ++ rodiče Masničákovy a celou rodinu Hladíkovu

8. 5. Čt **Panny Marie, Prostřednice všech milostí**
KA 08.00 za oběti 2. světové války

9. 5. Pá KA 18.00 za uzdravení Marie

10. 5. So DD 13.30 za farníky
KA 18.00 na dobrý úmysl

11. 5. Ne **4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ**
KO 08.30 za ++ rodiče Kafríkovy

Rozloučili jsme se s člověkem, jehož lidskou a duchovní velikost nebylo možné přehlédnout. František svojí vnitřní pravdivostí, bezprostředností a nelíčeným zájmem o konkrétní lidské osudy oslovoval nejen své domácí církevní katolické prostředí, ale celý svět. Byl také prvním skutečně globálním papežem, který pochopil dynamiku současného světa a projevil mimořádnou schopnost rozlišovat společenské, duchovní a politické trendy.

Odchází v momentu, kdy by svět tolik potřeboval jeho svědectví naděje, zdůraznění jednoty globální lidské rodiny, apel na soucit a milosrdenství – více než kdykoliv předtím. Ale možná i v tom je Františkova a Boží pedagogika, abychom nyní dospěli a převzali odpovědnost. Cestu nám svým životem a dílem ukázal.

Co z jeho bohatého odkazu zdůraznit?

František byl od starověku první papež, který nepocházel z Evropy, byť měl k starému kontinentu díky svému italskému původu blízko, a proto měl velký smysl pro globální charakter církve a zároveň pro základní, jakkoliv v praxi často opomíjenou složku křesťanského poselství, kterou je univerzalita lidské rodiny. Pro něj skutečně všichni lidé byli bratři a sestry, jak to vyjádřil ve své encyklice *Fratelli tutti*, kterou vydal ještě v průběhu covidové krize. V čem se to projevovalo?

Byl hlasem těch, na které svět zapomíná, mnohokrát se vyslovil proti tzv. skartační civilizaci, která každého, kdo neprodukuje a nespotřebovává, vytěsňuje a ničí, která oceňuje jen výkon a která ty, kdo ho nejsou schopni, zbavuje lidské důstojnosti.

Proto systematicky navštěvoval bolavá místa dané společnosti – vzpomeňme na jeho bohoslužbu na romském sídlišti při návštěvě Slovenska –, periferie, kde skoro žádní katolíci nejsou, nebo naopak místa nesoucí krvavější historické rány jako Východní Timor. Nešel si

pro snadné úspěchy, pro ovace na naplněných náměstích, ale toužil být po vzoru svého Mistra s těmi zraněnými a vyloučenými, ve věznicích, ghettech a sirotčincích.

Kvůli dosažení míru neváhal porušovat diplomatická a protokolární pravidla a dělat kontroverzní kroky, jako byla návštěva ruské ambasády krátce po agresivním vpádu na Ukrajinu, nebo silná gesta, jako když padnul na zem, aby políbil nohy vůdcům ozbrojenců v Jižním Súdánu. Tolik toužil po míru, že nedbal na svoji osobní nebo institucionální důstojnost, protože pro něj oběti válek nebyly čísla, ale tvářemi konkrétních zabitých a jejich pozůstatých.

Evangelium a církev se měla stát revoluční silou, silou revoluce lásky ve světě zraněném zlem a nenávistí, i za cenu toho, že už nebude navenek působit jako dokonalá a nedotčená. Odtud jeho výmluvný obraz církve jako polní nemocnice: „Je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám. Doufám, že více než strach z pochybení nás bude pudit strach z uzavřenosti do struktur, které nám skýtají falešnou ochranu, do norem, které z nás činí nelítostné soudce, do zvyků, v nichž se cítíme klidně, zatímco venku je množství hladovějících a Ježíš nám bez ustání opakuje: „Vy jim dejte jíst!“

Křesťanská víra pak nemá být sedativem, placebem, které pomáhá udržovat status quo ve společnosti a udržuje stávající nespravedlivé mocenské a ekonomické struktury. Ale znovu obnoví svou prorockou sílu na straně lidí, všech lidí bez rozdílu: „Umění je protilátkou proti mentalitě vypočítavosti a uniformity, je výzvou pro naši představivost, pro náš způsob vidění a chápání věcí. A v tomto smyslu je uměleckou výzvou i samotné evangelium. Má onen „revoluční“ náboj, který dobře

znáte a vyjadřujete svým slovem, které protestuje, volá, křičí. Církev také potřebuje vaši genialitu, protože sama potřebuje protestovat, volat a křičet.“

Aby mohla být takovým hlasem, věrohodným hlasem, musí to vyzařovat i svým vnitřním životem a ustrojením. Proto František odmítl exkluzivní papežské komnaty a bydlel spolu s dalšími v Domu svaté Marty, stejně jako celou svoji církevní dráhu se nenechal oddělit od obyčejných lidí tam venku. Proto měl mimořádně prostý životní styl. Proto řekl nově jmenovaným kardinálům: „Vybízím tě, aby tvůj úřad ztělesňoval tyto postoje: Oči vzhůru, protože tvá služba od tebe bude vyžadovat, abys rozevřel svůj pohled a rozšířil své srdce, abys byl schopen dívat se dál a milovat univerzálněji a s větší intenzitou... Bosé nohy, dotýkající se drsné reality tolika koutů světa zmítaných bolestí a utrpením z válek, diskriminace, pronásledování, hladu a mnoha forem chudoby, které od vás vyžadují mnoho soucitu a milosrdenství. Děkuji Ti za Tvou velkorysost a modlím se za Tebe, aby titul

„služebník“ stále více zastíňoval titul „Eminence“.

František ukazoval svědectvím svého života, že pravá radost a štěstí jsou někde jinde než v hromadění majetku či moci.

A svět mu rozuměl, zdaleka nejen katolický, měl přesah přes hranice národů, konfesí a přesvědčení. Překladatel Bible 21 a tvůrce Parabible Saša Flek to vyjádřil těmito slovy: „Poprvé v životě jsem měl jako nekatolík pocit, že je to i „můj“ papež. A je nás takových bezpočtu, v různých církvích i mimo ně. Díky za něj, bude chybět. Kéž ten zázrak pokračuje a jeho nástupce na jeho dílo naváže.“

Když stál František osamocený na Svatopetrském náměstí uprostřed nejhlušší covidové temnoty, stal se symbolem nezlomné lidské vůle žít, nositelem naděje, která nepramení jen z čistě pozemských zdrojů, důvěry v lidskou solidaritu, soucit, ale také v kreativitu a odpovědnost. A tím zůstane už natrvalo propsán do našich srdcí.

Tomáš Petráček

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ?

Evangelia ve spojitosti se vzkříšením ukazují, že zmrtvýchvstálý Kristus ví, co každý z učedníků potřebuje, aby uvěřil. Marie například potřebovala slyšet své jméno. Janovo evangelium vypráví i příběh apoštola Tomáše, který nebyl přítomen, když Ježíš přišel navečer mezi učedníky shromážděné za zavřenými dveřmi. Tomáš jejich zprávám nevěří a požaduje hmatatelnější důkaz: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!“

Za tento výrok se mu dostalo nešťastné přezdívky „nevěřící Tomáš“, která se mi zdá být nespravedlivá. Vezměme si, že jeho spoluúčedník Petr nejen pochyboval, ale v rozhodující chvíli Ježíše zapřel. Navzdory tomuto

selhání je nazýván knížetem apoštolů a jeho jméno nese velkolepá bazilika v Římě. A Tomáš měl dobrý důvod pochybovat. Ježíš vstal z mrtvých? Děláte si legraci? To je nesmysl. Tomáš si možná myslel, že jeho přátelé jsou přesvědčeni o nějakém hromadném bludu.

Někdy si říkám, jestli si Ježíš nevybral Tomáše za apoštola právě pro jeho zkoumavou mysl nebo pro jeho schopnost nenechat se oklamat, přičemž obojí jsou důležité charakteristiky učedníka. Pokud jde o důkazy, Tomáš byl možná prostě náročnější. Navíc nežádá nic víc, než co Ježíš nabídl ostatním, když se jim zjevil v horní místnosti, jak je popsáno v Janově evangeliu. Na druhou stranu měl možná Tomáš věřit tomu, co mu řeklo tolik jeho blízkých přátel, tolik spolehlivých svědků.